

MATTI REMES

PERIAATTEEN MIES

TAMMI

MATTI
REMES

PERIAATTEEN MIES

TAMMI

HELSINKI

MATTI REMEKSEN RUBEN WAARA -SARJA:

Regatta, 2016

Tappaja, 2013

Pako, 2011

Sukellus, 2009

Vain muutaman neliön tähden, 2007

Islantilainen syleily, 2006

Tappava tuliainen, 2005

Verenpunainen spiraali, 2004

Tappotanssi, 2003

© MATTI REMES JA TAMMI 2019

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-0787-2

PAINETTU EU:SSA

I

KARAISTUNEET JALKAPOHJAT

Nuori nainen pysyi vain vaivoin pystyssä. Hän hoipersi paljain jaloin, vaikka kaupungin yöllinen märkä asvaltti oli likainen ja arvaamaton, kuten elämä itsekin. Nainen oli kuitenkin elämänsä aikana ennättänyt kokea yhtä jos toista – hänen jalkapohjansa olivat karaistuneet.

Vesisade oli tauonnut. Helsingin Ruttopuiston ikivanhojen puiden oksista tipahteli pisaroita ja hautausmaan vanhat kivet kiilsivät märkinä.

Kaunis näky kuoleman kustannuksella.

Nainen nojasi kädellään penkin selkänojaan. Hän ei istuutunut, koska pelkäsi, ettei jaksaisi nousta. Hän katseleli kuinka rupikonna ylitti kävelypolun. *Miten se voi olla keskellä asvalttiviidakkoa?* Se hyppäsi harvakseltaan ja piti ilmeisesti välillä tuumaustaukoa. Konnan touhu näytti naisesta söpöltä. Hetken tuntui siltä kuin he olisivat katselleet toisiaan. Kumpikin matkalla jonnekin. Eläin taisi olla häntä paremmassa kunnossa. Jos konnaa suutelisi, muuttuisiko se prinssiksi? Ajatus kiehtoi naista hetken ja hän hymyili itseksseen, sarkastisesti. Hänellä oli konnaksi muuttunut entinen prinssi kotona.

Puiston toisella reunalla nainen pysähtyi taas ottamaan tukea, nyt lyhtypylvästä. Hän hengitti hetken syvään ja

hoippui sitten eteenpäin. Puistossa ja kaduilla ei ollut juuri muita ihmisiä liikkeellä. Harvojen ohikulkijoiden silmin hän oli juuri sen näköinen kuin humalainen, pari kertaa asvalttiin kaatunut nuori ihminen on, sääliittävä mutta silti jotenkin hellyttävä. Nainen ei ollut sosiaalitapaus, hänellä oli siistit, kalliit vaatteet, mutta kylläkin muutama tatuointi. Tytöllä oli hyvä kasvojen iho ja huolitellusti leikattu kiiltävän ruskea tukka.

Naapurin rikas tyttö vähän hunningolla.

Tai sopiva uhri.

Nainen pysähtyi haromaan puolipitkiä hiuksiaan ja yritti saada ne jonkinlaiseen järjestykseen, vaikei siihen ollut tarvettakaan. Hänen kauniille kasvoilleen sopi hyvin myös sotkuinen tukka. Hän sipaisi muutaman suortuvan korvan taakse. Paksu tukka ei pystynyt peittämään mustelmaa. Nainen tunnusteli nyt jo isoksi kasvanutta pattia otsassaan ja kosketti varovasti haljennutta huultaan, joka sekin turposi. Onneksi mistään ei valunut verta, mutta huulessa olevan haavan hän pystyi maistamaan.

Hetken kuljettuaan nainen istahti vanhan jugendtalon rappusille pohtimaan tilannetta.

Hän ei heti ymmärtänyt edes sitä missä oli juuri nyt. Jos-sain päin Punavuorta kuitenkin. Otetaan rauhallisesti, kyllä se tästä, hän ajatteli itsekseen. Pikkuhiljaa tutut paikat asetuivat kohdilleen. Ehkä hän oli vain järkyttynyt.

– Rauhallisesti, mutta varpaan päälle, hän toisti isältään saamaansa ohjetta, jota oli noudattanut jo parikymmentä vuotta vaihtelevalla menestyksellä.

Mitään peruuttamatonta ei ollut tapahtunut, kukaan ei ollut sentään tappanut ketään, mutta turpiin oli kyllä tullut, se nyt on selvä. Näinhän miehetkin aina ajattelevat ja puhuvat: *saada turpiinsa, antaa turpiin, vetää toista turpiin.*

Aivan kuin toisen ihmisen lyöminen olisi normaalia ja joka-päiväistä. Naisten käyttämät sanonnat olivat erilaisia. He *kohtaavat väkivaltaa, heidät pahoinpidellään tai hakataan.*

– Sama se, nainen tuhahti itsekseen. – Voi elämässä joskus turpiinkin tulla.

Väkivallan pelosta hän yleensä valikoi miesystävänsä tarkkaan, näitä miesystäviä oli ollut paljon. Hän seurusteli vain valkoihoisten suomalaisten kanssa. Hänestä tummat ulkomaalaiset, varsinkin afrikkalaiset, turkkilaiset ja marokkolaiset, muodostivat nuorelle naiselle todellisen fyysisen uhan. Myöskään venäläisiä hän ei kelpuuttanut. Ryssäiviha oli vahva periaate, isän ja nykyisen appiukon ja varsinkin appiukon isän perintöä. Hän ymmärsi näkökantansa rajoittuneisuuden, mutta sellainen hän oli, huonojen kokemusten ja ahdasmielisten läheisten aikaansaannos.

Nyt hänet oli hakannut niin suomalainen mies kuin vain suomalainen voi olla. Hyvätuloinen, kokenut, maailmaa nähnyt ja korkeassa asemassa oleva mies. Miten miesten moraalit voi sallia lyömisen? Mustasukkaisuus ainakin teettää juuri niitä mustia asioita.

Naisen ajatukset olivat vielä sekaisin ja kauniissa pääkopassa risteili yksittäisiä lauseita ja näkymiä, mutta tuskin mitään järkevää. Ainakaan minkäänlaista jatkosuunnitelmaa pakoretkelleen hän ei vielä pystynyt tekemään.

Pitäisi pystyä, hän ajatteli. Mies ei ehkä jätä tätä kesken, vaan etsii hänet käsiinsä ja hakkaa uudestaan.

Kun tämä ajatus saavutti hänen ymmärryksensä, häntä alkoi pelottaa. Kylmät väreet viilsivät läpi kehon ja häntä puistatti.

Väsyneessä päässä syntyi kapina. Hän päätti taistella.

– Tämä ei jää tähän, minua ei lyödä, nainen sanoi päätäväisesti ääneen. Nyt hän oli taas oma itsensä. Juuri se,

millaisena julkisuus hänet näki ja minkälainen hän itsekin koki olevansa.

Päätös suoristi hänen ryhtinsä ja katseeseen tuli tuima pilke. Energiaryöpyyn avulla hän nousi portailta ja lähti kävelemään kohti tiettyä, tuttua ravintolaa. Hänestä tuntui, että juuri nyt hänen pitäisi saada vähän lisää skumppaa ja kysyä kuplilta neuvoa.

Huono ajatus, kelpo toteutus. Hän valmistelisi samalla kostosuunnitelmansa.

Tunnin kuluttua naisen mustelmat olivat jo isoja ja värikkäitä. Hän oli käynyt aina välillä ravintolan naistenhuoneessa tarkistamassa tilanteen ja painelemassa mustelmia baarimikon antamalla jääpalapussilla. Hänestä tuntui, että mustelmat elivät jotenkin aivan omaa elämäänsä.

Nyt hän olisi hyvää riistaa lehdistölle.

Nainen oli myös aikaisempaa enemmän humalassa, henkistä kipua sen sijaan hän ei enää tuntenut, mutta muuten tuntui siltä, kuin koko ruumis olisi möyhenretty pesurummussa tai vedetty kölin alta, niin kuin appiukko sanoisi.

Hän nielaisi veden kanssa pari baarimikolta saamaansa särkylääkettä.

Nainen ajatteli miestä, joka oli pahoinpidellyt hänet.

Mies oli syyttänyt häntä kiristyksestä ja petoksesta, vaikkei hän ollut omasta mielestään sen enempää vaatinut kuin pyytäneenkään yhtään mitään. Heille oli tullut riita, kun hän oli avoimesti kertonut miehelle tavanneensa ihanan kirvesmiehen. Hän oli vahingossa käyttänyt kirvesmiehestä etunimeä.

No, suhde oli totta, oli ollut jo jonkin aikaa, mutta sehän oli sallittua ja osittain jopa toivottavaa, niin oli sovittu. Hänen miehelläänkin oli irtosuhteita, monia.

Tosi monia.

Eivät he omistaneet toisiaan. Vain rakastuminen oli kiellettyä.

Kotiin. Nyt pitäisi päästä takaisin kotiin huilaamaan. Onneksi se kusipää hakkaaja lähti Hankoon, pysyköön myös siellä.

Nainen astui ulos ravintolasta, jossa oli viettänyt muutamman tunnin toipumisaikansa ja torjunut kaikki viisi lähestymisyritystä. Joidenkin tarjokkaiden kanssa hän oli vaihtanut pari sanaa ja kertonut ampieisparven hyökänneen kimpunsa. Hän oli ollut tietoisena töykeä, koska ei halunnut antaa kenellekään mitään aihetta yrittää iskeä häntä. Hän yritti silti olla ystävällinen, koska useimmat ravintolan muista asiakkaista tunnustivat hänet lehtien palstoilta. Mutta juuri nyt hän ei kaivannut sen enempää vaikeuksia kuin miehiäkään.

Vaikka sehän olikin sama juttu.

Nainen käveli Viiskulman taksiasemalle ja avasi jonossa ensimmäisenä olevan auton takaoven.

Keski-ikäinen, tavallisen näköinen ja oloinen taksinkuljettaja tiesi hyvin saamansa Museokadun osoitteen. Auto lähti liikkeelle. Mies vilkuili naista taustapeilistään. Nainen tunnisti tilanteen, eikä se vaivannut häntä. Päinvastoin, hän oli tottunut ihmisten katseisiin ja nautti niistä. Monet katsoivat häntä toisenkin kerran vain varmistuakseen, oliko hän varmasti se tosi-tv-tapaus.

Vain huvikseen ja miestä kiusatakseen nainen nojautui rököttämään takapenkille. Hän nosti vähän hameensa helmaa ja levitti säriään, nyt taksikuski tuijotti enemmän taustapeiliin kuin eteensä. Mies ärsytti häntä. Minua et saa vaikka kuinka tuijotat, nainen ajatteli. Katselkoon.

Sitten yhtä nopeasti kuin oli aloittanutkin hän kyllästyi

yksipuoliseen leikkiinsä ja suoristi asentonsa. Hän käänsi katseensa ulos, huokaisi syvään ja tekeytyi välinpitämättömäksi.

Naisen liikkeen innostamana taksikuski yritti aloittaa keskustelun. Mies näki naisen mustelmat, niitä ei voinut olla huomaamatta, mutta ei sanonut niistä mitään. Kuski yritti olla vitsikäs ja hauska, mutta se ei oikein onnistunut, eikä nainen viitsinyt vastata miehen aloituksiin. Nainen tiesi miehen haluavan häntä. Niinhän ne useimmat tekevät, ensin katselevat ja sitten haaveilevat ja jotkut yrittävät.

Olikohan hän taas kerran mennyt liian pitkälle?

Nainen oli hoikka, kaunis ja rintava. Vaikka hän oli juuri nyt humalassa, väsynyt ja hakattu mustelmille, hän oli edelleen hoikka, kaunis ja rintava.

Nainen katseli yhä ulos. Ohi vilistävä yöllinen kaupunki oli hiljainen ja jollain tapaa kaunis sekin.

Taksin pyörä osui lätäkköön ja roiskautti vettä jalkakäytävällä kävelevän miehen päälle. Mies kirosi ja näytti kansainvälistä käsimerkkiä taksin perään.

Neljän aikaan aamuyöstä.

Taksikuski löysi helposti annetun osoitteen, mutta ajoi ohi ja pysäytti vasta seuraavan korttelin kohdalla. Juuri siinä kohdassa, missä iso kerrostalo oli remontin takia paketissa.

– Menit ohi, nainen sanoi.

– Maksun aika, mies totesi ja kääntyi katsomaan taaksepäin.

– Kaikki maksutavat käyvät, mies jatkoi ja naurahti juuri siten kuin naurahdetaan omalle tyhmälle vitsille.

– Maksan kyllä ihan oikealla rahalla, nainen sanoi ja kai-voi pari seteliä rintaliiveistään.

Mies tuijotti. – Mitä jos tulen sinne takapenkille...

– Ei käy, nainen sanoi napakasti ja ojensi rahat.

– Kyllä sinä olet tehnyt tätä aiemminkin...

– Mistä sinä sen tiedät, mitä minä olen tehnyt, nainen sanoi ärtyneesti.

Taksikuski nousi yllättäen autosta ja kiersi takaovelle, avasi sen ja yritti änkeytyä naisen viereen. *Tämä ei ole todellista*, nainen ajatteli ja yritti mennä alta pois kadun puoleisesta ovesta, mutta mies tarrasi häntä käsivarresta ja puristi. Se teki kipeää, olihan kädessä mustelmia jo entuudestaankin. Uudet uhkakuvat pyörivät päässä. Mies oli voimakas ja kouri häntä rinnoista. *Tämä ei ole todellista*, nainen toisteli. Takapenkki oli ahdas ja mies voimakas. Nainen löi miestä kasvoihin kyynärpäällään niin lujaa kuin pystyi. Nenä rusahti ja verta tulvahti miehen rinnuksille. Mies kiroili epäuskoisena.

Laaja sanavarasto.

Nyt nainen työntyi nopeasti ulos autosta ja paiskasi oven perässään kiinni, kuskin käsi oli välissä ja sormet litistivät pahasti. Mies karjaisi kivusta.

Nainen ei jäänyt kuuntelemaan saati katselemaan miehen vointia, hän juoksi oman talonsa rapun luo. Samalla hän vilkuili lähtikö mies perään. Lähtihän se. Naisella oli sopivasti etumatkaa, mutta oliko riittävästi. Hän kaivoi tärkein käsin avaimet taskustaan, niitä ei meinannut millään löytyä. Lopulta hän tempaisi ulko-oven auki ja livahti rappuun. Ovipumppu hidasti kiusallisesti oven sulkeutumista. Kaukukseen hän näki, kuinka taksikuski tarrasi ovenkahvaan juuri ennen kuin salpa naksautti kiinni.

Samalla hetkellä joku ohikulkija veti taksikuskin irti kahvasta. Nainen ei jäänyt katselemaan mitä miehet tekivät. Väliin tullut mies näytti jotenkin tutulta.

Vähältä piti.

Nainen nousi nopeasti portaita ja siirtyi peremmälle rappukäytävään. Sitten hän nousi hitaasti ja väsyneesti portaat kolmanteen kerrokseen.

Olipa ilta.

Omalla kerrostasanteellaan hän pysähtyi taas kuuntelemaan. *Ei, mies ei ollut päässyt rappukäytävään, eikä se voi tietää missä asun jos en laita edes valoja päälle,* nainen järkeili ja livahti sisälle kaksioonsa.

Jos soitan poliisille, tästä tulee taas liian iso meteli.

Suljettuaan oven takanaan hän kyykistyi eteisen lattialle, enempään ei pystynyt, hän romahti. Häntä pelotti ja kehoa vapisutti. Sitten tulivat kyyneleet. Hän painoi kasvot käsiinsä ja itki.

Hän ei huomannut makuuhuoneen ovenkarmiin nojailtavaa hahmoa.

Miehen oikean käden rystyset olivat vereslihalla. Hän hieroi kättään ja katsoi ivallisesti eteisen lattialla kyykyssä itkevää naista.

Hän rykäisi tullakseen huomatuksi.

**– Antaa olla, Waara keskeytti taas.
– Ei tarvitse nuoleskella. Me molemmat tiedämme, että olet täällä jostain syystä. Minä en pyytänyt sinua tänne. Ja voin sanoa saman tien, etten osallistu yhtään mihinkään, mitä tulet ehdottamaan. Minua ei yksinkertaisesti kiinnosta.**

RUBEN WAARAN yritys lomalla Lapissa keskeytyy, kun ammattihujari Ronkainen tulee pyytämään hänen apuaan mukanaan tulenarat muistelmansa. On aika palata Hankoon. Siellä Waara sotketaan isokenkäisten bisneksiin ja politikointiin. Parempien piirien gaala luksusaluksella saa dramaattiset jatkot, ja pian Waara on jälleen keskellä murhavyyhteä, johon ei tahtoisi koskea tikullakaan.

9 789520 407872

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0787-2

PÄÄLLYS: MARKKO TAINA

PÄÄLLYKSEN KUVA: TAPIO KEKKONEN